CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 308 9 ■ Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. ■ 23 de abril de 1927

PUBLICACIÓ SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11 - BARCELONA | APARTAT 273 TELÉF. 1171 A

Fanatisme

En un diari que ens ha caigut, casualment, a les mans, llegim aquest mot ja un xic oblidat per la nostra generació: fanatisme.

Hi hagué un temps (segona meitat del passat segle XIX*) en què aquesta paraula constituïa un mot de guerra i espantava un bon xic a la gent. Fins molts germans nostres, de la categoria del tebis, tenien un cert interès a fer constar que ells eren catòlics, però no fanàtics. Semblava que el mot els corprenia un xic i que els impressionava malament a còpia d'oir-lo repetir.*

Avui, sortosament, això ja ha passat; i fins el dictat de fanàtic ha perdut aquella mala gràcia amb què era dit per uns soi-disant *anticlericals, tan allunyats ja, gràcies a Déu, de la nostra ideologia, que sembla que faci un segle complet que hagin mort.*

Ni avui s'acusa de fanàtic a ningú, ni el qui s'hi sentís acusat se'n faria gaire del dicteri. Perquè no sembla sinó que la sinceritat imperi cada dia més en la nostra vida social i que els mots ja no espantin a ningú. No en va anem repetint sempre que vivim en un segle de realitats.

Qui és, en definitiva, el fanàtic per una idea?; el qui en son pit la sent com a ideal de la seva vida. I quan hom està convençut de la bondat del seu ideal, i desitja que els seus actes s'adiguin amb les exigències d'aquell ideal, és clar que no pot fer altra cosa — si és lògic — que agermanar el pensament i l'acció, la doctrina i la pràctica, la idea i el fet que ha d'encarnar-la. I tenint en compte que bonum est integra causa, *el qui sent l'ideal, el cultiva amb amor en son si, i a ell acobla els seus actes, no pot menys de sentir-se'n enamorat i d'acomodar a ell tota la seva vida. El contrari tant valdria com pecar constantment d'il·lògic, d'home de poca fe, d'esperit sense conseqüència, d'home sense virilitat.*

I si aquest ideal és, a més a més, un ideal sobrenatural de la vida, la concepció d'una finalitat ultraterrena dels nostres actes, res no té de particular que l'entusiasme acompanyi constantment el dit ideal i tots els actes de la nostra vida se'n sentin amarats.

Només és en aquests casos en què l'heroisme sobrevé; només és quan l'ideal guia les nostres accions el moment en què brolla l'heroisme en el nostre ànim.

I que l'heroisme ha acompanyat sempre a la religió catòlica res no ho demostra més que aquesta seguida de sants que, com garlanda de roses exquisides, lliguen tota la història de l'Església.

I que aquest heroisme existeix avui — sí, avui potser més que en altres èpoques, per molt que diguin el contrari els esperits lleugers — ho tenim a la vista en les beatificacions de l'Any Sant i ara en aquesta munió de catòlics que cauen assassinats a Mèxic la llista dels quals s'està ja formant amb tota cura per tal de passar a integrar la llista dels Sants. (Precisament el Papa ha ordenat la dita recollida amb el desig de la beatificació consegüent.)

Avui, doncs, hi ha herois en els països on l'Església és perseguida; avui són a milers els catòlics que per defensar la nostra fe cauen en carrers i places a Mèxic, a Xina, i caurien en tot país on la persecució religiosa es produís amb la mateixa violència que allí.

I amb el llenguatge del segle passat, aquests herois, defensors d'una idea, esperits lògics que no fan més que acomodar els actes a les doctrines, serien apellats "fanàtics".

Si això és fanatisme, si aquest heroisme (en el llenguatge eixorc i xavacà de l'anticlericalisme) constitueix el fanatisme, lloat sigui el fanatisme! Per a nosaltres, els catòlics, constitueix ja un dogma el regnat social de Crist proclamat pel Papa en la institució de la festa de Crist-Rei. I ja mai més les toleràncies mal enteses no ens han de portar a deixaments en la proclamació de la sobirania del Crist en el si dels pobles i de les nacions.

Volen els esperits anticlericals (passi el mot) que nosaltres ens qualifiquem de fanàtics? Si per fanatisme entenen ells l'heroisme i la integritat en l'ideal, no tenim cap inconvenient a proclamar-nos fanàtics, ja que fanatisme, en aquest sentit, no significa altra cosa que integritat en paraules i obres, no significa altra cosa que conseqüència.

I no cal dir com la nostra societat desmanegada i feble està mancada d'herois en tots els camps i per a totes les idees. Hem dit i repetit en aquest mateix lloc, que els ideals avui són en moltes consciències i respecte de molts programes; el que manca és heroisme per a defensar aquests ideals.

I, per la gràcia de Déu, el catolicisme mai no ha estat mancat d'herois.

Les compagnons de Nôtre Dame

II

El nou teatre catòlic

La vida d'aquest teatre, si és possible renusar-lo amb el teatre religiós medieval, hem de cercar-ne, però, la renaixença en la crisi que sofria l'escena actual. Des de la separació de l'element religiós del teatre introduïda pel Renaixement, la davallada s'havia imposat fins arribar a la decadència d'avui. Contra ella ha vingut la reacció o la renaixença en un sentit específicament cristià, o, generalment, catòlic.

Així, en aquest renovament es marquen dúes tendències que tot el contrari d'aparèixer com antagòniques, poden complementar-se. I, cosa curiosa: els esforços per a la creació d'un teatre catòlic coincideixen, a França, malgrat les divergències, amb un renovellament de tot el teatre. Els artistes somnien inspirats en les millors tradicions en una tècnica nova, i en abandonar alguns procediments en voga i que creuen han estat la causa més directa de la teatral decadència. Aital tècnica, uns i altres malden per trobar-la, i inscriure-hi llurs obres i expressar aquestes en una forma original. Tots catòlics, els uns, però, reclamen la més àmplia llibertat en l'elecció dels subjectes, profans o religiosos, més de conformitat sempre amb la moral i el dogma de l'Església. D'altres, però, rebutgen els temes profans, i no creuen escollir sinó subjectes específicament religiosos, i dels quals se'n desprèn un ensenyament moral. Els primers van a conquistar, ambiciosos, el gros públic, fidel, no fidel i infidel; els altres es proposen, potíssimament, al poble fidel només, arrecerat en els teatres escolars o de patronat. Totes dues tendències són interessants d'estudiar.

La més interessant de les primeres empreses es deu a Jacques Copeau, al "Vieux Colombier". Interrompuda per la guerra, fóu prosseguida l'any 20, sota un pla més vast, i va reeixir amb èxit falaguer. La sala del novíssim teatre resultava petita, i donà a compendre de seguida que hi havia un considerable públic delitós d'una escena sana, i que estava avorrit del teatre a l'us del dia. Encara que no era específicament catòlic, calia encoratjar-lo per les seves nobles ambicions, desproveïdes de tot baix industrialisme. La millor prova va ésser que ben tost d'altres artistes i autors imitaren l'exemple del Director del "Vieux Colombier", com el benemèrit Gémier a la "Comedie-Montagne", oficiat per Gaston Baty. Retirat actualment Copeau, des de fa dos anys, a Borgonya, amb la seva companyia, de tant en tant actua, i cada nova representació constitueix una bella i interessant novetat. És d'esperar que el seu especial allunyament serà fecund per al renovament teatral.

Llarg fóra d'historiar el desenvolupament del nou teatre en aquestes notes ràpides. Cal remarcar, però, la aportació del jove poeta, convertit al Catolicisme, J. Cocteau amb la seva obra *Orfeu*, representada pels Pitoeff al Teatre de les Arts, obra original i esquisida, amarada de pur sentiment cristià. D'altre banda, cal assenyalar, també, la fundació de la "Fedération pour la défense artistique et moral du théâtre de France" per Georges Le Roy, de la Comèdia francesa. Fou inaugurada pel desembre de l'any 25, a la Sala de Geografia, de París, sota la presidència del Cardenal Dubois, i honorada amb l'assistència d'altres autoritats eclesiàstiques, com la del A. Gillet. Bons resultats ha donat, i es d'esperar que seguiran amb escreix per a la renovació i moralització del teatre.

L'altre temptativa és la que dúu un específic segell de cristianisme. També, a França el teatre catòlic de patronat i escolar hauria davallat a un nivell bastant baix, i des d'abans de la guerra mants esforços podriem registrar per enlairar-lo i tornar-lo al bon gust. Entre aquests se'n destaquen dos: el del "Bon Théâtre" a París, i el del "Théâtre de la Passion" a Nancy, de l'abbé Petit. Aquestes dues empreses provocaren la florida de diverses companyies d'aficionats, unes a París mateix, i altres a fóra, totes les quals no foren més que preparar l'afició del públic, i la floració esplendent que havia de trobar aquesta guisa de teatre en l'obra voluntariosa d'Henri Ghéon, amb els seus "Compagnons de Notre Dame" i en la del grup "Art et Foi", de Jacques Debout. Ans, però, havia d'acabar, com si diguéssim la preparació del terreny la "Ghilde Dramatique de l'Oeuvre Saint Luc", fillola de l'Institut de Sant Lluc i fundada ja a l'any 18. Les representacions d'aquesta societat al Luxemburg, i als Camps Elissis reixiren més que esperançadors.

Henri Ghéon és l'home nou, nat de la guerra. Amb l'home nou, sorgí l'escriptor nou. Encara que abans havia escrit algunes obres, en les quals s'endevina l'escriptor, de la guerra en sortir el nou i gran escriptor dramàtic, que és avui. La guerra, sembla, que li infiltra, com a algun altre, un sentit fort, just i dramàtic de la vida, i particularment de la religió de la fe. I la conversió al Catolicisme li desvetllà l'alenada de combativitat, sense partit pres, en pro de la religió retrobada. Naturalment, aquest escriptor havia d'escollir, per al desenvolupament de totes les seves activitats, el teatre, i el teatre catòlic. No li'n faren desdir, ni el descoratjaren les ironies més o menys indulgents, dels purs, dels dramaturgs de l'art per l'art. Perquè dintre la psicologia d'aquell i en l'arrel psíquica de la seva ardent fe cristiana, la religió, els dogmes, els misteris, les temptacions, els miracles i la gràcia divina, no són uns factors intrascendents, que queden al marge de la vida, sinó valors intrínseques, consubstancials amb tot el dinamisme de l'home, d'una incalculable valor dramàtica, que provoquen les lluites més tràgiques de la vida, i que la intuïció genial d'un Ghéon sap aprofitar per a la seva obra dramàtica, una i indissoluble del seu prosselitisme de cristià combatent.

Així, per la primavera de l'any 20, encoratjat pel gran artista cristià que és Maurice Denis, estrena la farsa del "Pendu dépendu", extreta de la Llegenda Daurada. Representada a París, davant d'un públic heterogeni, l'obra desorienta, perquè xoca amb el gust del dia. Més confiada al grup "Art et Foi", va trobar son públic adequat en els teatres escolars

i de patronat, que la representaren en diversos llocs de França, durant tota una temporada, amb èxit creixent i inesperat pel mateix autor.

Pel gener del 21, ple de vigoria i esperança, Ghéon a la vegada que ja havia donat a l'escena altres obres, llançava des de les planes de "La Vie et les Arts Liturgiques", el sorollós manifest sobre el teatre catòlic. Totes les ironies, més o menys indulgentes d'un principi, per part dels artistes purs (diem-los així) no sols s'esvaïren sinó que's tornaren en franc respecte en els uns, en viva curiositat en d'altres, i en discussions nobles i en sincera admiració en d'altres molts més. I tots hagueren d'admetre que no's tractava del programa d'un visionari, sinó d'una obra positiva, de considerable bagatge, que sovint es podia admirar en diversos teatres de França que cada dia cobrava nous adeptes i havia traspassat ja les fronteres i tot.

L'èxit del teatre d'Henri Ghéon s'imposava. Dotat per ell mateix d'una munió d'obres les més variades, des de la farsa, passant pel misteri, fins a la tragèdia religiosa, s'havia sapigut guanyar la collaboració d'altres artistes valuosos, i conquistava les taules de teatres de París i el públic, el més heterogeni. Brochet, s'ajuntà a la seva obra, com pintor i escriptor dramàtic a la vegada. I Maurice Denis amb Georges Desvallières, li aportaven els valuosos elements dels "Ateliers d'Art Sacré". Companyies d'aficionats se multiplicaren arreu per representar les seves obres, i traspassant les fronteres, a Flandes i a Holanda han tingut èxits sorollosos.

Amb tot aquest moviment de reacció, Ghéon, també féu actualitzar altres obres teatrals, d'un gros valor literari, que pel caràcter de catòliques, no havien estat valorades amb prou justícia, com "L,Annonce faite a Marie" de Claudel, i "La Brebis egarée", de Francis Jammes.

Hem dit que les portes de varis teatres selectes de París li obriren les portes de bat a bat, i avui li segueixen obertes, i hi són acollits amb agradosa hospitalitat com son els teatres del "Vieux Colombier", el "Teatre Boisac", i el mateix teatre de "La Comédie Française".

Davant d'una carrera tant gloriosament seguida d'èxit en èxit, i d'un bagatge d'obres tant considerable que's va enriquint d'any en any, Henri Gheon pensà en la formació d'una companyia típica, sota la seva mateixa direcció, que d'una manera normal portés les representacions d'elles per tot arreu de França, i les imposés al públic més estrany. Aquesta companyia es la dels Compagnons de Notre Dame, que quant surtin aquestes línees haureu pogut admirar al nostre Romea. Fa digne pendant amb aquesta companyia l'altre anomenada "Art et Foi" que dirigeix Jacques Debout.

El renaixement del teatre catòlic es un fet. Es podran discutir la pobresa o humilitat dels mitjants escènics. Podrà posar-se de relleu com encara xoquen amb el gust o educació teatral d'un gros públic. No es podrà pas, però, menysprear el valor i la rectitud de les obres més variades amb què està dotat, i s'enriqueix de cada dia més, que estan editades, i van traduint-se depresa. *Le pendu Dépendu, Saint Maurice ou l'Obeissance, Les Trois Miracles de Sainte Cecile; La Vie Profonde de Saint François d'Assise* entre molts altres, qui en podrà discutir el seu valor intrinsec, la seva força teatral, i l'exquisit gust amb que estan fetes? Elles soles son capaces per nodrir un teatre.

Fóra de doldre que per qualsevol circumstància els simpàtics "Compagnons", amb els seus directors Ghéon i Brochet, no fossin aplaudits en la nostra ciutat, com en són dignes. Que s'hi vagi, al menys, per comentar-los i discutir-los. Del comentari franc i amistós en surt la llum. Si Déu vol, nosaltres, en un article pròxim, en direm quelcom encara de les valors noves i intrínsiques d'aquest teatre cristià.

ANGEL GRAU

El número extraordinari de Setmana Santa

A les poques hores de posar-se a la venda el número extraordinari de la darrera setmana, va restar exhaurida l'edició.

Aquesta collaboració del poble a la nostra obra eminentment social i cristiana, ens encoratja a seguir endavant.

Moltes mercès a tothom.

Gràcies a Déu, es va estenent el costum de publicar extraordinaris amb motiu de Setmana Santa. D'aquesta manera es posa de manifest l'espiritualitat del nostre poble.

El nostre estimat collega *La Cruz*, de Tarragona, ha publicat un número interessantíssim que honora els seus redactors. Conté gravats molt notables i articles força interessants.

També cal esmentar el *Diari de Mataró*, que una vegada més ha posat de relleu el gust artístic i la cultura dels joves entusiastes que el redacten. És un número que es llegeix amb molt de gust.

El Pensament Marià, de Mataró, i *Patria*, de Manresa, també han publicat articles interessants de Setmana Santa.

En números pròxims publicarem, si Déu vol, els següents articles de R. Rucabado:

La qüestió dels secrets de La Salette.

Els miracles de La Salette.

Resum cronològic del culte a la Santa Verge de La Salette.

—

Vindicació d'una filla de Sant Francesc: Sor Maria dels Dolors i Patrocini (Sor Patrocinio).

—

Resum general del debat Feliu Elias.

Protegim i encoratgem la joventut

Totes les meves predileccions són per a la joventut. Un poble que té joves ardits, espirituals i cultes, per molt que el sacsegin no el fareu mai trontollar. La joventut es generosa. Certament que també trobeu generositat en alguns homes que ja han abandonat el món refulgent de la joventut, però en general són egoistes perquè estan fortament arrapats a les coses de la vida.

Quan un home és fort espiritualment, no coneix la decrepitud de la vellesa. Es pot ésser vell als vint anys i jove als seixanta. Generalment els homes fossilitzats no han portat mai encesa en el pit la flama roenta de la joventut. Sempre han estat vells. Els que es barallen amb els joves i els troben irreflexius i arrauxats és que ja porten la mort a les entranyes. Si esteu amb desacord amb els joves és que ja us feu vells. L'home de cor envellit viu de records, i camina girant el cap enrera. Totes les coses del seu temps li semblen millors. El jove puja el camí costerut de l'ideal i camina de cara a l'infinit.

No volem menysprear els homes que porten la neu dels anys damunt el cap, car ens és necessària la seva experiència, però ningú no pot negar que els joves són els únics que poden capgirar el món.

Quantes coses farien els homes si no tinguessin interessos creats! Ells ja saben que moltes coses no estan bé, però callen per no comprometre's. El món és ple d'homes prudents. La prudència moltes de vegades és germana de la covardia.

Els convencionalismes socials sempre m'han fet riure. Esguardant les coses del món, un hom es pregunta si els homes han abandonat la terra i els han suplantat un estol de titelles. No hi ha homes. Si al món hi hagués una mica més d'energia ja haurien caigut esmicolats damunt la pols del camí els ídols de fang.

Per tal que hi hagi homes de caràcter, cal educar els joves. La nostra joventut està abandonada. No té institucions on poder perfeccionar-se. Quan abandona la Universitat es troba sola al mig del món. Un títol acadèmic no és altra cosa que la legalització de l'exercici d'una determinada carrera. En acabar els estudis oficials, hauria de trobar ben obertes les portes de la ciència. En la nostra terra abunden els autodidactes. Els nostres joves no triomfen per haver-se aprofitat dels beneficis d'una cultura autòctona, sinó per haver sabut trobar els camins que menen als vergers on es pot gustar la mel de la veritable ciència.

Si es tingués una visió gran de la joventut no se la deixaria abandonada. Abandonar els joves és una de les equivocacions més grans que poden cometre els nostres homes representatius.

Si el món fos meu, el faria rodolar als peus de la joventut. Si tinguéssim grans institucions de cultura, on els joves poguessin ésser formats intellectualment i espiritualment, demà tindríem homes ben preparats.

Hauríem d'especialitzar els joves en totes les disciplines humanes, per tal de fer sentir la nostra influència en tots els organismes socials, polítics i culturals.

Avui arreu del món s'esgrimeix l'arma de la cultura. Els nostres adversaris ens prenen la joventut perquè l'enlluernen amb aquesta arma.

Havem doncs de fer tota mena de sacrificis per tal que la joventut estudiosa que ens segueix, no ens abandoni. Hem de bastir un temple ben gran, perquè hi penetrin tots aquells que volen enriquir el seu esperit i el seu intellecte, amb la llum refulgent de la cultura.

Construïm un casal, amb aules ben clares, amb una bona biblioteca i amb sales per donar-hi conferències. Si es troben diners per a sostenir tantes obres inútils, per què no n'hem de trobar per a posar a les mans de la nostra joventut aquelles armes que necessita per a vèncer?

Fa pena veure tantes capelletes que s'estan destruint mútuament. Si una d'aquestes capelletes no us estén un certificat de suficiència, la vostra veu es perd en el desert de la indiferència. No lluiten en nom d'una cultura, sinó enarborant la bandera mesquina dels personalismes. Els que no estan amb mi, estan contra mi, exclamen els homes representatius d'aquestes capelletes. Si el temps que perdem mossegant-nos els uns els altres l'esmercéssim en obres grans i generoses, no hi hauria tanta incultura. Es una cosa que entristeix veure com s'escometen amb l'arma del greuge els que haurien de donar llum i donen fum. Entre nosaltres predominen més els càustics i els agressius que no pas els homes suaus, que coneixen la dolçor de la caritat cristiana. Si esgratinyeu una mica, en el fons d'aquestes actituds rebels veureu cuetejar el monstre de la supèrbia. Es trist confessar que el cristianisme no ens ha passat de l'epidermis. Si veritablement fóssim fills de Crist i seguíssim les seves petjades, no ens tractaríem com enemics. Ara ens combatem perquè pot més en nosaltres l'amor propi i la vanitat que ens fa creure superiors als altres, que no pas la suavitat cristiana. A la nostra joventut l'hem d'avesar a ésser ben sincera. La hipocresia es un dels defectes humans que avorrim més intensament. Ésser sincer és més difícil del que sembla. Si sou sincers us exposeu que en una giragonsa de camí us fereixin per l'espatlla els enemics de la sinceritat. La joventut, però, no ha de témer cap perill. Deixeu que cridi i gesticuli la gent. Parleu sempre amb el cor a la mà. Si a algú no li plau, és senyal que damunt el seu cor no hi plana la pau cristiana.

No encengueu com els homes mundans un ciri a Déu i un ciri al diable. Ens hem de posar resoludament al costat de Déu. Amb el diable no hi hem de voler tractes, baldament ens vulgui suggestionar amb platxeris i honors mundans. Hem de treballar per la glòria de Déu. Si després d'haver defensat les veritats eternes fent vibrar la nostra ànima, ens fan el buit per tal que no arribi als altres el ressò de la nostra veu, no ens descoratgem. No hem alçat el Crist damunt les multituds, perquè els homes ens teixissin corones de llorer i murtra, sinó perquè la seva llum penetrés dins les llars d'aquells que no l'estimen.

Hem de treballar de cara a l'eternitat, i no de cara

a les coses fugisseres de la vida. El premi que mereixin les nostres bones obres no l'hem de rebre de les mans dels homes, sinó de les mans de Déu. És Ell qui ens ha de judicar. Deixem, doncs, que ens fereixin i ens ultratgin els càustics i els agressius.

Amb un estol de joves ben cultes i ben espirituals, el món serà nostre. Si en comptes de protegir la joventut la dispersem, no tindrem dret a plànyer-nos si s'aparten del camí dreturer i cauen a l'abisme de l'error.

Damunt les lluites que ens divideixen, fem onejar la bandera flamejant de la joventut cristiana. Que el nostre cor no envelleixi mai i que el nostre esperit esdevingui roent com una brasa encesa.

J. CIVERA I SORMANI

Senyals dels temps

La simplicitat cristiana

Per Sant Jordi, les orenetes xisclen i estenen les ales sota la blavor del cel. La primavera aboca cistelles de flors damunt la terra i les muntanyes es coronen de llum.

Arribaran els dies clars de maig i els aires ens portaran perfum de roses. La natura que semblava morta s'ha reviscolat i els arbres s'han teixit un mantell de llustroses fulles.

En els matins de maig, que són clars i perfumats, és quan Jesús Sagramentat s'acosta als infants que l'esperen agenollats als peus del Sagrari. El bon Jesús crida als infants i omple el seu esperit de llum. Els infants comencen una vida nova. Si abans veien el bon Jesús en somnis, ara el porten brillant com un estel dins el santuari de l'esperit.

Si els infants que combreguen per primera vegada segueixen les petjades de Jesús, perdurarà en ells el gaudi que envaí llur esperit quan els va dir: Veniu a mi, bells infantons, Jo sóc el Pa de vida que fa fortes les ànimes.

Si els pares dels infants que reben per primera vegada Jesús Sagramentat, fossin més reflexius i més cristians, no convertirien un acte religiós que té una gran transcendència per a la vida espiritual de llurs fills, en una festa mundana.

No ens estranya que les dames que viuen al marge del cristianisme siguin frívoles i lleugeres, però ens sorprèn extraordinàriament que les mares cristianes que acompanyen llurs fills als peus del Sagrari oblidin que la primera comunió és un acte essencialment espiritual. I digueu-me: què tenen d'espirituals els actes que es celebren amb motiu d'un fet tan gran i transcendental?

Les mares passegen llurs filles amb sumptuosos landós per carrers i places de la ciutat, per tal d'exhibir-les públicament. Moltes d'aquestes senyores que porten pintes altíssimes com una antena no vesteixen pas massa honestament. El costat de la blancor immaculada de la túnica de llurs filles, pren encara un caràcter més pagà i impúdic la crua nuditat del pit i dels braços.

No us sembla, mares cristianes, que seria més escaient que des del solemne dia de la primera comunió us captinguéssiu de la formació espiritual de les vostres filles? No creieu també que hauria d'ésser una festa íntima, en la qual participessin tots els membres de la família, sense necessitat de recórrer a l'exhibició pública?

Els fills es poden emancipar més fàcilment de vosaltres, però les filles no. Si aquestes són frívoles i lleugeres, és perquè vosaltres no voleu que siguin assenyades. La mare pot plasmar fàcilment l'esperit de les seves filles. Si no ho fa, és perquè ella també és lleugera.

Si les senyores tinguessin una mica més de seny, creieu que les donzelles serien tan frívoles? Aquestes donzelles, o millor dit aquestes figures de guix que són belles externament i buides per dintre, seguirien el camí de la frivolitat si tinguessin una mare espiritualment forta? Naturalment que no.

Més d'una vegada, observant aquestes donzelles que tenen la gosadia de pintar-se els llavis davant la gent que les contempla, i que coneixen tots els secrets de les pintures i els perfums per esdevenir formoses, m'he preguntat si dins el pit portaven una ànima immortal com les altres dones, o bé si eren nines trencadisses de porcellana.

No volgueu, doncs, mares cristianes, que les vostres filles en un dia tan solemne coneguin els efectes de la vanitat.

Penseu que el bon Jesús sojorna dins la placidesa de l'esperit de la vostra filla, i que teniu el deure d'evitar que el món la porti per mals viaranys. Deixeu de banda les modes i els convencionalismes socials. El que us interessa és servar ben pura l'ànima de les vostres filles.

El dia que combreguin per primera vegada, digueu al bon Jesús que no s'allunyi mai d'elles. Però per aconseguir aquesta gràcia heu de començar vosaltres a deixar de banda tot allò que sigui contrari a la dignitat cristiana.

Entre Jesús i el món no és difícil l'elecció. Estar bé amb Jesús i amb el món no és possible. I com que sou cristianes, cal esperar que mai no abandonareu el bon Jesús i que procurareu que les vostres filles no perdin mai la dolçor i la suavitat que hi havia en el seu cor quan varen rebre per primera vegada Jesús Sagramentat, que és l'alegria i el consol de les ànimes que saben estimar-lo.

MARIA BONSHOMS

Nancy i la XIX Setmana Social

L'antic ducat de la Lorena constitueix una de les regions més riques, més productives i més denses en població de França. L'extensió dels seus boscos, els seus riquíssims minerals de ferro i l'abundor de vies fluvials són forts avantatges naturals explotats hàbilment per una població activa.

I al centre de la regió (avui departament Meurthe i Mosela) s'hi alça la ciutat de Nancy, la bella ciutat de Nancy. Compta amb una població de més de cent mil habitants, i és vila de carrers amples, ben alineats i abundant en belles places, que si no arriben a ésser *chefs-d'oeuvre* en matèria d'art, són places models en matèria d'urbanització artística. Qui no recordarà amb emoció, un cop vista, aquella tancada plaça d'Estanislau, rodejada de columnates i arcades, i amb l'arc de Triomf com a complement ornamental? I quant a edificis, cal comptar-ne de bons i artístics, entre els quals destaca l'antic Palau dels Intendents de la Província (avui govern militar), l'antic palau dels ducs de Lorena, la Capella Ducal, etc.

A més, Nancy té un contingut de gran valoració científica i espiritual, amb sa Universitat, son museu, ses acadèmies de ciències, sa escola forestal, sa biblioteca universitària que comprèn 126.000 volums, més de dos mil manuscrits i més de dos cents incunables.

Aquesta bella vila, més simpàtica encara que bella, car l'estada en ella és fortament agradosa com a ciutat modesta i acurada en tots els detalls, serà la que aquest any 1927, de l'1 al 7 d'agost, estatjarà la Setmana Social francesa que allí tindrà la seva XIX reunió.

* * *

El que són les Setmanes Socials franceses ho diu ben clarament la pròpia Comissió organitzadora en un senzill manifest.

No imagineu — diu — un conjunt de manifestacions oratòries. Evoqueu, millor, aquelles Universitats de l'Edat Mitjaa, on les multituds s'apressaven a envair la càtedra dels grans mestres, i on aquests, la lliçó finida, es barrejaven entre els alumnes conversant amb ells placèvolament sota les tranquilles arcades del claustre.

Aquesta és la imatge que ens ofereix la Setmana Social francesa—segueixen—. Només que els alumnes són substituïts per oients de tot el món, de totes les classes socials, de totes les procedències i de totes les edats. En nombre de mil a dotze cents vénen a escoltar dels homes de ciència un ensenyament metòdic que els ajudi a compendre i a resoldre els grans problemes de la present hora.

Constitueix aquest un esforç poc corrent i molt meritori en el nostres temps d'irreflexió en el qual els esguards superficials i els prejudicis substitueixen sovint les opinions científiques i raonades. Esforç necessari, en canvi, si els qui treballen pel bé públic volen arribar a tenir una idea clara dels principis que han de dirigir tota acció.

La civilització cristiana que fa de nosaltres uns homes civilitzats no és pas fruit d'una improvisació. Ha estat la posada en pràctica d'una doctrina coherent i constructiva. I cal que nosaltres la defensem avui retornant als seus principis i a les seves doctrines tota llur vigoria.

Per a facilitar aquest estudi, els oients de la Setmana Social es llancen fortament al seu negoci i passen iunts sis grans diades, ben completes. I que ells hi troben gust i profit res no ho indica més que aquest anhel per a tornar-hi cada any.

Tres cops cada dia, els professors exposen un aspecte del tema general, que han estudiat llargament. Els alumnes escolten en silenci i prenen notes. I els cursos dels professors, les llicons complementàries documentals acaben d'arrodonir-los.

Fora d'aquests treballs, la jornada compta també amb hores d'esplai pel cos i l'esperit; són les hores del temps en comú i dels descans també en comú.

La semblança ideològica entre els esperits, amenitzada per la diversitat llur, la identitat d'aspiracions i la varietat de les experiències, aporten a les converssacions un valor de molt preu. Allí com enlloc es troba el goig de pensar, de sentir, de creure en conjunt.

* * *

El tema de conjunt de la reunió XIX, d'aquest any, serà el de "La dona en la societat". No hi ha per què encomiar la seva transcendència. En nostre actual moment social tot indica que grans canvis poden resultar de la manera de pensar respecte aquest assumpte. Sota tots els aspectes, aquest canvi present no pot ésser comparat a cap més: entre els sexes, les relacions morals, socials i jurídiques s'han modificat o corren perill de modificar-se; sota l'imperi de les necessitats econòmiques, la vida de la dona no es comprèn pas tota dins la llar; la seva mentalitat, les seves aspiracions, la manera mateixa de concebre son lloc en el món i la seva influència, han portat nocions i tendències novelles que no es poden deixar d'estudiar.

La literatura, la premsa, la tribuna, la ciència, han portat el seu esforç al problema, fent néixer entre totes un feminisme les conseqüències del qual encara desconeixem.

I és clar que no podem mostrar-nos impassibles davant d'aquesta revolució. No ens pertany als catòlics l'estudi d'aquests problemes? No hi tenim res a dir en ells? La doctrina, la moral social catòliques no han pas canviat; al contrari, la seva virtualitat s'ha afermat i ha prevalgut en mig dels canvis i de les necessitats de l'hora present. Cal, doncs, que hi diguem la nostra en tots els aspectes del problema femení.

Potser el recull de lliçons d'aquesta Setmana Social vindrà a constituir un petit codi doctrinal en què s'acoblin els aspectes d'aquest feminisme sobre el qual tant i tant es divaga arreu.

* * *

El dilluns de la Setmana serà dedicat a "Les bases per a resoldre el problema de la dona"; el dimarts, a "El Cristianisme i la dona"; el dimecres, a "La missió de la dona en la família"; el dijous, a "La dona i la professió"; el divendres, a "Assumptes diversos sobre el feminisme"; i el dissabte, a "La dona en la vida cívica". Sobre cada un d'aquests temes (o aspectes del tema) es pronunciaran tres lliçons, una sessió documental i una conferència. Començarà la Setmana amb la Missa de l'Esperit Sant, i finirà amb una Assemblea general en la qual dos grans discursos tancaran les tasques doctrinals de la Setmana.

Quina atracció no tindrà, doncs, Nancy durant aquesta primera setmana d'agost de 1927!

GASTON GERARD

Espurnes

Sembla que el moviment anti-estranger de la Xina revesteix, poc a poc, el caràcter d'anti-cristià, a instigació dels bolxevistes que predominen en la revolució actual, i ho demostra el fet de l'expulsió dels missioners catòlics espanyols de Foochow.

És l'obra del dimoni: destruir en dies la tasca d'anys. Nosaltres no comprenem com hi poden haver persones cultes que no sàpiguen veure la tasca destructora dels enemics de la religió, que amenaça la seguretat dels homes arreu del món.

Alguns són tan curts de vista, que no hi volen veure fins que senten les vergassades a les esquenes llurs.

* * *

Segons una decisió del tribunal de Nova York, els mestres de les escoles públiques poden permetre als nois sortir una vegada a la setmana per a assistir a la Classe de Catecisme i ensenyança religiosa.

Els *lliurepensadors*, com sempre, creguts que solament són ells els lliures per a pensar, s'oposaren terriblement a la decisió del citat tribunal, pretenent *imposar* llur criteri, cosa que haurien portat a cap si haguessin comptat en nombre suficient per a oposar-se a la tal decisió. És la vergonya de sempre. Els que *ens volen fer lliures*, ho pretenen *imposant-nos* llur criteri descabellat. Infeliços.

* * *

A Pomerània (Alemanya), en el poble de Grimmen, fa poc s'inaugurà la primera església catòlica des del cisma luterà, retornant en dita regió el catolicisme que des de tants anys estava foragitat. La inauguració, però, fou feta amb tota solemnitat, assistint-hi les autoritats civils, i de tota l'Alemanya arribaren ofrenes i missatges de simpatia, per a la nova comunitat catòlica.

Sursum corda!

* * *

Els liberals de tot el món demostren ser els mateixos. Obrir les vàlvules al mal, a l'odi, al desordre, i quan ja no hi ha remei, donar-se presses perquè no cundeixi i no s'estengui més. Els liberals belgues s'han donat compte que els mestres socialistes i comunistes han infiltrat en les ments dels nois, idees subversives, i ara han determinat que el govern subvencioni amb els béns de l'Estat, les escoles catòliques, a l'igual que les escoles oficials.

Millor hauria estat que no haguessin portat a cap la tasca liberal de tants anys, oposant-se als catòlics, i no haurien de córrer a tenir de reparar el mal a corre-cuita.

Els fets dels anys i de tots indrets, haurien de dir quelcom a aquesta mena de gent que encara entenen que liberal vol dir, o és sinònim, de pertorbador de la llibertat, car el liberalisme és el principi del desordre polític, social i religiós dels pobles.

* * *

Cal fer remarcar la tasca gran que realitza la Joventut Catòlica belga, pregant a les nostres joventuts que en prenguin exemple, destacant-se la campanya contra el Carnaval; la collecta per l'erecció de la Basílica de Koedelberg; protesta contra la persecució catòlica de Mèxic; festa de Crist Rei; creació de noves escoles catòliques; cercles d'estudis aplegant advocats, enginyers, metges, etc.; estudis per a la unió de les esglésies, i altres organismes d'Acció Catòlica.

Esperem que els nostres joves facin altre tant.

Hoste il·lustre

És troba a Barcelona el Dr. Nicolau Balthasar, catedràtic de Metafísica a la Universitat de Louvain.

Ha vingut invitat per la important revista *Criterion* que dirigeix l'illustre caputxí P. Miquel d'Esplugues, per a donar un cicle de conferències sobre la personalitat del Cardenal Mercier.

El Dr. Nicolau fou deu anys deixeble del gran Cardenal i, per tant, coneix fins els replecs més íntims de la seva ànima.

Dimecres darrer va donar la primera conferència a la magnífica sala d'actes de la Joventut Catòlica, sobre el tema: "Le Cardenal Mercier: l'Homme".

A la presidència hi havia el Dr. Trinxet, president de la dita entitat, el P. Miquel d'Esplugues, el Doctor Tusquets i el Cónsol de Bèlgica.

La conferència de l'eminent sacerdot fou interessantíssima i emocionant.

En acabar fou llargament aplaudit.

La segona conferència la donarà avui divendres al mateix lloc. El tema és aquest: "Le Cardenal Mercier: le Philosophe".

Missioners

El dia 24 de febrer, el Vicari Apostòlic del Madre de Dios, regió selvàtica del Perú, Monsenyor Irasola, exhibí davant del President de la República del Perú, membres del govern, de la casa militar i de llurs famílies, una pellícula notabilíssima de la regió del Madre de Dios, en la qual mostra la naturalesa d'aquestes regions ubèrrimes, els tipus d'habitants que tenen ja alguna noció de la civilització que els han inculcat els missioners dominics, sota la vigorosa i intelligentíssima direcció de Monsenyor Irasola.

L'exhibició gràfica, acompanyada del comentari descriptiu, demostra als concurrents, d'una manera palpable i fora de dubte, la vertadera obra de civilització que els dominics realitzen des de fa anys, entre els salvatges que ocupen les zones immenses de la selva peruana.

Voldríem poder disposar de l'espai suficient per a transcriure els discursos que pronuncià amb tal motiu, el savi dominic, posant de relleu, una vegada més, com l'obra de civilització no es fa amb discursos, ni des de les redaccions dels periòdics anticlericals, sinó convivint amb els salvatges, que no han conegut mai la civilització dels blancs, ensenyant-los a vestir, a viure com sers racionals i sembrant en llur cor les sublims ensenyances de la moral evangèlica.

Per a aquells que encara repeteixen la cançoneta que els frares són enemics de la ciència, hem d'assenyalar el fet que el filmador de la pellícula i les coses filmades són obra dels propis missioners.

Es a dir, són els frares els primers d'anar a utilitzar en les selves verges els instruments de la ciència més moderns perquè les ànimes d'immensos territoris puguin estar preparades per a rebre el doble baptisme de Pàtria i Religió.

El Pare Irasola, amb la pellícula filmada pels missioners del Madre de Dios, donà una petita mostra de la gran obra empresa pels seus germans de Religió en aquelles apartades regions, i en el discurs féu algunes consideracions dignes de meditar-se i tenir-se en compte.

Digué que veient la missió que feia passar per la pantalla era com si les veiessin totes, car les moltes altres que tenen establertes són poc més o menys de la mateixa faisó.

Els salvatges que apareixen en la pantalla eren els *machiguengas*, que ocupen grans extensions a les riberes dels rius Urubamba i Madre de Dios, essent els tipus forts, fecundes les seves dones i d'una intelligència no molt obtusa, però en estat primitiu.

Es una tribu que demostra disposició i disciplina per a apendre la mecànica, el dibuix, les arts plàstiques, però sense preparació per la comptaduria.

Aquests salvatges refusen la formació de conglomerats o poblacions de cases unides les unes a les altres. Són *lliures* i prefereixen estar sols, ocupant les voreres dels rius que no siguin un perill en les estacions de les inundacions periòdiques i que estiguin poblats per peixos.

La missió més difícil del missioner catòlic és arribar a convèncer-los, família per família, que els és necessari i convenient installar-se al redós de la Creu, on trobaran defensa de llurs vides contra els atacs dels altres i ensems vestits, remeis, amor, cultura i religió.

Digué el Pare Irasola que la lluita dura alguns anys, i que la dàdiva i els afalacs són les armes úniques que usa el missioner, lluita que resulta desigual quan els industrials sense escrúpols ofereixen a l'indi, l'alcohol que embriaga i avantatges materials en comerç amb carn humana.

El missioner amb una mà crida als fills de la selva i amb l'altra denuncia als intrusos que amb la capa de la civilització desmoralitzen i abusen de la candidesa i misèria dels pobres salvatges.

El salvatge és gandul, indolent i fluix en extrem. La lluita més interessant del missioner és crear-li necessitats que obliguin al salvatge a acostumar-lo necessàriament al treball.

El missioner ensenya lletres i labors, i quasi sempre ha d'ésser metge a estones, sastre, arquitecte, mecànic, peó, arqueòleg, explorador, botànic, filòsof, governant, pagès i el pare de tots.

Aquesta vida que porten els missioners, allunyats de llurs pàtria i famílies, moltes vegades és tacada amb la bava immunda de la vil calúmnia.

Cal conèixer el que són aquelles regions salvatges, algunes d'elles no penetrades encara per l'home civilitzat, on es viu encara la vida primitiva, per poder compendre el sacrifici dels missioners que sacrifiquen els anys i les vides llurs, moltes vegades per a trobar-hi la mort més trista i horrible.

Doncs bé, moltes vegades aquells homes dolents que no coneixen altre món que el d'entorn de la seva poltrona, es permeten calumniar l'obra civilitzadora dels missioners catòlics, sense conèixer-la ni de lluny.

A nosaltres ens conforta, no solament l'atenció que donen els governs republicans de l'Amèrica a l'obra de les missions catòliques de les selves, sinó que ens omple de joia veure que les missions mereixen l'atenció principal dels governants, i quant al Perú, tant el President Leguía com els seus Ministres donen totes les facilitats al Pare Irasola i als seus germans que l'acompanyen, per a prosseguir l'obra civilitzadora d'aquests homes que no prediquen a raig fet la civilització, però la practiquen entre els sers que la necessiten de veritat.

Per això, quan nosaltres hem pogut contemplar la figura severa i fins aristòcrata del Pare Irasola, pels passadissos del Ministeri d'Instrucció de Lima, ens satisfeia poder contemplar les atencions que se li atorgaven en totes les dependències, perquè els homes que entenen de les coses de la instrucció i civilització nacionals, veuen palpablement cada dia, l'obra que realitzen aquests missioners humils, que fugint de les enveges del món, dediquen els seus millors anys i el seu saber a guanyar ànimes per a Déu i la civilització.

Segurament que molts dels que encara s'atreveixen a escriure en contra de les missions, sense conèixer-les, no serien capaços d'acompanyar als frares, que amb tot i ésser calumniats, posen al servei dels salvatges tots els instruments que la ciència ha descobert per a fer més humana i atractiva al vida.

LLUÍS G. FABREGA I AMAT

El cavaller Sant Jordi

Del Selfcontrol *i de la insensibilitat*

A M. R.

Avui dia, en el nostre gran petit país hi ha la dèria de mostrar-se impassible, d'ofegar el sentiment, de no emocionar-se. Segurament, aquesta dèria ha vingut a conseqüència d'una grollera imitació elefantina del caràcter anglès. Talment com la mainada es creu "fer l'home" quan escomet a cops de pedra un infant sol i neulit o quan adopta una seriositat i orgull i estirament inadequats, així gent de casa nostra ha cregut que el gran truc i el gran sentit dinàmic del poble anglès, o sigui el *selfcontrol*, s'obté a força d'occir els sentiments.

Una vegada, aquesta tendència es traduïa en blasmes — sense les necessàries reserves — al moviment romàntic; d'altres, en un somriure menyspreador i rancuniós a la faç dels principis religiosos i morals bàsics del nostre poble i de la majoria de les altres contrades civiitzades; d'altres, en una tolerància plena de turpitud davant l'obscenitat vestida d'or i de llum. Però el denominador comú de totes aquestes tendències és una pruïja neuròtica d'aparentar un cerebralisme *tout à fait* maquinista, on les idees són matèria, força, energia, tot el que vulgueu; però força, matèria, energia, pobrament mecàniques i no espurnes roents aventades pel foc del sentiment.

Hom ha volgut estroncar les deus que del camp del sentiment refrescaven i eixamoraven el camp de la intelligència, sense pensar que qui pretén matar el sentiment, a la llarga treballa contra el progrés intellectual; car aquest es converteix en cosa buida i en aparença vana, si està mancat de la frescor que solament pot tenir després d'haver estat sotmès a l'escalforeta que li dóna aquest foc, que ablana, del sentiment. Perquè una cosa que sigui ben fresca, cal, de primer, cremar-la, si més no, una miqueta. Això potser no ho entendran els intellectuals d'intelligència malaltissa, inflada per l'orgull, però ho entén un cuiner quan prepara un gelat. I no crec que ningú tingui la pretensió absurda de dir que un intellectual és un senyor que pertany a una classe més distingida que un cuiner.

La diferència entre el *selfcontrol* i la insensibilitat que gent d'aquí malda per assolir o, almenys, aparentar, és tan colpidora com la que hi ha entre la nit i el dia. Gràcies al *selfcontrol* hom crea imperis espirituals — i no parlo dels imperis materials per tal com aquests costen molt menys de crear—; per culpa de l'afany d'insensibilitat hom destrueix els propis imperis i va a la davallada. Parlem clar i català, que així cal! La nostra renaixença fou apassionada, sense *selfcontrol* i per això un bon tros desballestada. Però després del moviment renaixentista, alguns intellectuals del nostre poble, com esgotats, s'han lliurat a la droga anestèsica. I el perill d'aquesta droga és que quan hagin passat els seus efectes immediats, d'insensibilització, els que s'hi hauran lliurat seran uns hiperestèsics. Llavors, la ira dels cels no els commourà, però un minso i mansoi ratolí, amb un senzill moviment els esverarà i els farà sofrir un collapse o bé un atac de nervis.

Cal que ens donem compte de la diferència entre el *selfcontrol* i la insensibilitat i que tot cercant l'acoblament d'aquell evitem de caure en aquesta. El *selfcontrol* domenya les passions com el genet ardit domenya els corcers; el *selfcontrol* no mata les passions com el bon genet no mata els corcers. El *selfcontrol* dóna el domini a través de l'esforç i de la lluita: engendra una joia treballada i una serenitat essencialment dinàmica. La insensibilitat, l'anihilament del sentir, engendra la rialla immòbil, de granota, la serenitat estàtica, i substitueix la gràcia de la sal pel fel de la ganyota, i no pas de la ganyota còmica, sinó de la ganyota repugnant.

* * *

Així estava meditant després de llegir uns articles delicats d'un bon escriptor nostre que, massa sovint, ai las!, vesteix d'una manera superba un fons o un contingut fred com el glaç i mort. En els articles del bon escriptor que ens mou a escriure el present, la pruïja de mostrar-se insensible arriba — diguem-ho paradoxalment — al paroxisme. Fins ara hi havia un camp en què el sentiment no era escomès ni ofegat: el camp de la música, flor del sentiment. I l'escriptor alludit, davant el poble entusiasmat per l'obra de van Beethoven, diu: "No parlo mai de l'art sobirà de Beethoven, ni de l'art exquisit de Schubert.. A tot estirar els alludeixo com a divinitats temibles..."

Aquesta por a la música i a les seves "divinitats temibles" és ben simptomàtica: revela fins on duu la dèria d'encalçar i bandejar la sensibilitat. Com que la música no és una banyera en què hom es pot sebollir i sortir-ne tan brut com abans, sinó que fa jugar el sentiment i duu un oreig renovador i perdurable a l'esperit, cal mantenir-se insensible a la música (?). I per mantenir-se insensible a ella cal tancar els ulls a la seva llum, adormir l'esperit perquè no copsi els seus sons i no es trasbalsi. Teoria ben divertida, sobretot si l'engega qui repeteix, en llatí i tot, perquè fa més bonic, la lapidària frase: Humà" sóc i res humà no em desinteressa".

Aquest nou nirvana preconitzat per la gent d'ara, és senzillament repulsiu. El nirvana dels budistes és, almenys, un nirvana que té les aparences de l'heroisme: requereix una seriació escalonada de combats espirituals per arribar al repòs final: absorció en la divinitat immutable i impassible. El nirvana nou és una retirada vergonyosa, la infàmia de la qual vol cobrir-se amb el vel massa esfilagarsat i rebregat del cinisme.

No és de bon gust parlar sempre del duodé, a desgrat que hom s'adoni que no li marxa prou bé; no és de bon gust escometre la llegenda i la illusió en nom de la història; no és de bon gust capgirar l'estètica per encimbellar la higiene: és de mal gust confessar que un hom se *sent* insensible davant de l'art més normalment emotiva — que arriba a commoure les bèsties — si la confessió no va acompanyada del penediment i de la vergonya o d'un natural pudor.

Tanmateix no cal dir que encara ha de néixer l'home que assoleixi aquesta insensibilitat tan baldera. En canvi, s'esdevé que qui és insensible davant el que val la pena que hom *senti*, se sent — per una ironia psicològica molt punyent i per una llei

de compensació—, els nervis desbridats davant coses que no val a pena que hom *senti*. I pot donar-se i es dóna molt bé el cas que qui no es commou en sentir la novena simfonia de Beethoven, magistralment interpretada, es commogui — d'una manera o altra, però es commogui a la fi —, en sentir el "bum!" que fa una porta closa amb massa empenta, o els estudis musicals d'un violinista mediocre però curull de bona fe, o en veure — tornem-ho a dir—, el bellugueix inofensiu d'un pobre ratolí, sense cap misteri en el seu ensopit esguard.

BELLVIURE

El dia de la Premsa Catòlica

Aquesta obra de propaganda periodística que començà modestament l'any 1916, en la nostra pàtria, porta avui recaptades més d'*un milió i mig* de pessetes, i es va estenent arreu del món; floreix esperançadora i dóna fruits ubèrrims.

Cal, per tant, protegir-la i fer que cada any s'estengui més i fruiti millor i copiosament.

Tot el secret de l'expandiment de les males doctrines i dels corromputs costums que enverinen i destrueixen les noves gèneres radica en la premsa. Com tantes de vegades, els nostres contraris ens han pres l'avançada en aquest afer de la publicitat periodística. Ens adormirem nosaltres, i ells ens passaran al davant, i cal que breguem i correm fort i moltíssim per aconseguir-los, en el ben entès que si no els aconseguim tenim l'afer perdut.

I no és pas que els catòlics haguin negligit l'ús de la impremta. Abans de Guttenberg molts segles abans, l'Església salvava la saviesa de Grècia i Roma per mitjà dels seus savis i els seus copistes en els centres eclesiàstics i en els monestirs benedictins, i una volta descoberta la impremta foren els catòlics els que l'aprofitaren més i la divulgaren a tot el món fressat i àdhuc en terres de nova conquesta, com en la magna epopeia catòlica del descobriment i civilització d'Amèrica.

Fou deguda a la decadència del poder papal i a la creixença dels poders adversos, a l'extinció de la Companyia de Jesús i a la supressió de les Ordres religioses, a la persecució primerament en el terreny de les lletres i de les arts i després en els camps polítics i socials, aquesta deixadesa de la propaganda religiosa per mitjà de la publicitat.

A mitjans del segle XIX reaccionàrem els catòlics davant els estralls de la mala premsa, ensenyorida del món, i es començà a treballar de valent en el camp de la bona premsa; però la premsa dolenta ocupava ja unes posicions estratègiques humanament inexpugnables.

Fruit encara d'aquella reacció fou la fundació d'aquesta Obra que ens ocupa.

Cal que tots els catòlics es capacitin de la seva importància vital i obrin lògicament i cristiana quan de la tal Obra es tracti.

Peró no solament tenim tots obligació de protegir-la, sinó que, com a cristians conscients i com a homes prudents, tenim necessitat de fer en bé de la premsa catòlica en general, i a cada moment, tot el que estigui en mans nostres.

És qüestió de vida o mort en l'esfera religiosa i en el terreny social on vivim.

A. B. Z.

Biblioteca Balmes

Cicle de conferències

Com cada any, la Biblioteca Balmes ha organitzat un cicle de conferències confiades a eminents personalitats del nostre món catòlic.

Les d'aquest any tenen un excepcional interès, perquè s'estudiarà la personalitat d'un dels nostres sants que més glòria han donat a la nostra terra: Sant Ramon de Penyafort.

Dues d'aquestes conferències han estat confiades al cèlebre caputxí belga Rnd. P. Amadeu Teetaert de Zedelchem.

Heus ací l'ordre de les conferències i el nom dels conferenciants:

DIVENDRES, 29 D'ABRIL. — Dr. Alfons M.ª Ribó, canonge de Barcelona: *L'esperit sacerdotal de Sant Ramon.*

DIMECRES, 4 DE MAIG. — Rnd. P. Amadeu Teetaert de Zedelchem, O. M. C. *La posició de Sant Ramon amb l'evolució doctrinal i literària tocant al Sagrament de la Penitència.*

DIVENDRES, 6 DE MAIG.—Rnd. P. Amadeu Teetaert de Zedelchem, O. M. C. *Doctrina penitencial de Sant Ramon.*

DIMECRES, 11 DE MAIG. — Sr. D. Ferran Valls i Taberner: *Sant Ramon compilador de les Decretals.*

DIVENDRES, 13 DE MAIG. — Sr. D. Josep O. Anguera de Sojo: *La "Summa de Poenitentia et matrimonio" i les summes de l'edat mitjana.*

A un quart de vuit en punt del vespre.

D'ací i d'allà

Al Circ Eqüestre s'exhibeix un home que es menja un disc de gramòfon, un quinqué de petroli, serradures amanides amb esperit de vi i una bombeta elèctrica.

Quina felicitat poder-se mantenir menjant serradures! Ara que les subsistències estan pels núvols, aniria molt bé tenir un estómac com el d'aquell fenomen.

Si el fessin regidor seria capaç de menjar-se un guàrdia urbà amb casc i la mà de morter a les mans.

Si assistís a un banquet d'aquells que els comensals han de fer broma per fer-se passar la gana, mentre els altres badallarien ell es menjaria tranquillament mitja dotzena de plats i, si convingués, algun barret (més fàcil una gorra, perquè els comensals acostumen anar de gorra), o un abric amb botons i tot.

* * *

Un diari ens assabenta que els telegrafistes de Jerusalem han de dominar onze idiomes. Ja veieu si són cultes els telegrafistes d'aquelles terres!

Encara que alguns d'ells siguin jueus, no deuen obligar a parlar *en cristiano* a ningú.

* * *

En Carles Soldevila, de vegades, de tan subtil que vol ésser és trencadís com un beire de cristall.

Ara ens ha fet saber que la música és un art que no li plau.

Aquesta revelació l'ha feta comentant els actes que es celebren amb motiu del centenari de Beethoven.

Acabarem per renegar de la sensibilitat i de l'emotivat i ens convertirem en escriptors purament cerebrals.

És que el senyor Soldevila, que és fred com el marbre, no té sensibilitat i no vol que la joventut que el llegeix tampoc en tingui?

Segurament si els actes que s'han organitzat per a retre homenatge al sublim Beethoven haguessin fracassat, el senyor Soldevila hauria fet el panegíric del gran músic.

El cas és singularitzar-se i dir el contrari del que diuen els altres.

* * *

Dimecres sant varen funcionar les sales de cinema i a la porta hi havia un avís assabentant al públic que per respecte a la santedat del dia es projectarien les pellícules suprimint la música.

Heus ací una cosa ben graciosa.

Ara resultarà que l'única cosa dolenta del cinema és la música.

Es veu que es pot pecar sense fer soroll.

Si es va permetre que funcionessin els cinemes, seguint el costum d'altres anys, no sabem comprendre quina necessitat hi havia de suprimir la música. Si precisament la música redimeix una mica el cinema.

Si no us plau la pellícula tanqueu els ulls i la música us fa oblidar les coses lletges que puguin aparèixer damunt la pantalla.

En aquests temps d'hipocresies és natural que s'adoptin aquests procediments per a justificar el funcionament d'un espectacle en dia de Setmana Santa.

—Dimecres sant aneu al cinema? — preguntava estranyat un amic que encara observa el bon costum d'abstenir-se d'assistir als espectacles els dies de Setmana Santa.

I el mundà contestarà hipòcritament:

—Avui no hi ha música.

I restarà tan tranquil com si hagués eludit tota mena de responsabilitat.

* * *

Ignorem el nom del regidor que s'ha proposat que un dia ens llevem i no sapiguem on vivim.

La majoria dels habitants de Sarrià avui no saben on viuen.

L'alludit regidor té la dèria de canviar el nom dels carrers.

Flaira els noms i si en troba algun de sospitós amb un cop de martell esmicola la làpida.

Tantes coses interessants que es poden fer al món, i aquest bon senyor no sap fer altra cosa que donar feina als carters.

Segons diu un diari fins serà suprimit el nom d'Arrieta, l'autor de la popular òpera *La Marina*.

Ara que s'ha popularitzat tant la seva obra, li neguen l'honor de donar el seu nom a un carrer.

Què tindrà aquest home de sospitós?

Un músic que fa cantar a un dels personatges de l'obra:

A beber! A beber! y a gozar,

el declaren sospitós!

Segurament no tothom opina així.

* * *

Aquest any a la Rambla hi havia una veritable plaga de fotògrafs.

Alguns d'ells estaven enfilats dalt d'escales, com si anessin a esporgar els arbres.

Encara no veien venir una senyora amb pinta alta i la *clàsica mantilla*, que diria *La Vanguardia*, ja preparaven les màquines.

Les fotografies obtingudes es poden adquirir a les cases destinades a la venda de materiai fotogràfic.

No sabem veure quin dret tenen aquests fotògrafs de sorpendre les senyores pels carrers, i després vendre's les fotografies.

Decididament ens anem europeïtzant.

* * *

El Pare Vallet ha declarat entre altres coses a un periodista, que avorreix la presumpció i la supèrbia de certs intellectuals.

El popular jesuïta diu que hi ha intellectuals infatuats que fan ostentació d'un talent que no posseixen.

Si els conegués de prop, encara els combatria amb més força.

Hi ha uns quants senyors que han aconseguit fer-se un prestigi a força de tocar el *bombo*.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Mala Setmana Santa han passat els soldats al Marroc. Després de la nova i simultània escomesa dels moros als exèrcits francès i espanyol en la regió insotmesa de Tagsut, i quan es disposaven a venjar-la, vet aquí que es giren unes devastadores tempestes de neu, i vent, i aigua, i fred, que destrueixen els campaments, aïllen les columnes, empantaneguen els convois, malmeten els queviures, avarien les municions, i omplen de malalts els barracons que l'huracà fa trontollar o s'emporta com si fossin fets de cartró. Les primeres noves foren esgarrifoses, alarmantíssimes; tant, que el President del Consell cregué del cas prescindir de les festes, no esperar la visita dels reis suecs, i anar-se'n a l'Africa a correcuita, passant l'Estret on naufragaven els vaixells per la fúria del vent desencadenat.

A la seva arribada, — oh bona "planeta" d'En Primo de Rivera! — s'apaivagà el temporal, pogueren aprovisionar-se les tropes, es reprengueren les operacions de càstig i els ànims, d'aquí i d'allà, s'assossegaren, com si res no hagués passat.

Però la veritat és que el contratemps ha estat fort, que els hospitals vessaren de soldats atropellats, que els morts són nombrosos, i les pèrdues de materials de tota mena es compten per dotzenes de milions.

Es cert que han resultat exagerades, com sempre, les primeres noves rebudes, i fins les segones; i que tampoc s'han extraviat columnes senceres, ni han estat exterminades les "harques amigues", però serà bo no perdre de vista les males jugades atmosfèriques que sovint es registren al Marroc, per a calcular fins a quin punt és envejable un país en què els homes i els elements són tan terriblement contraris a la nostra gent...

Ço que diguérem del famós complot de la Nit de Sant Joan (que és nit de misteris), podríem repetir avui si poguéssim comentar la sentència recaiguda, *res sacra* a juí de mants jurisconsults. Es de preveure i esperar que prompte no en quedi sinó un record picant d'aquest fet... no fet. El quasi secular general Weyler ha sortit absolt del ressonant procés.

La visita dels reis de Suècia ha romput la pesada monotonia que plana damunt la cort fa molt de temps. Les pompes reials, encara que els reis suecs són poc pomposos, encanten al poble, i xics i grans en frueixen, àdhuc els periodistes madrilenys, que són mestres en l'art de fruir-ne i en la manera d'esbombar-les.

Els únics que no en disfrutaran són els de l'*A*, la *B*, i la *C*, que aquesta primavera han sofert forts atacs de bilis contra Catalunya. Quan succeeixen pluges, anem a dir, d'aquest estil, basta obrir el paraigües i deixar que passin. Fer-ne cas? no val la pena! Es ço que vol el diari de les beceroles: que se li faci el joc. Quan li permeten aquests atacs, senyal que convenen. Per a nosaltres... *Tempus tacendi.*

ESPANYA ENFORA

Cal parlar de la *Xina nà*, que deia un graciós sense gràcia.

I no comencem així perquè es presti a broma la immensa tragèdia de l'immens imperi, sinó perquè hi ha uns embulls de noms semblants i poc assimilables, i un aldarull de fets contraposats i indesxifrables, que hom hi va perdut, no sabent si riure o plorar davant d'una gent i d'uns esdeveniments com els xinesos.

La guerra civil que, latent o sagnant, iniciada a la caiguda del millenari imperi i la instauració d'una república d'opereta, encara perdura, va pendre, a conseqüència de la Guerra Gran — que moralment i material anorrea Europa fent-li perdre tots els seus prestigis mundials —, un caràcter singular. Els furors nacionalistes que despertà o abrandà dita guerra, eixelebraren també els xinesos, posant en segon terme els raquítics ideals de partit que ja no tenien prou força per moure'ls i havien convertit la guerra civil en simulacres militars bon xic ridículs. Però si no tenien força per enverinar la guerra civil, feren possible i pràctic un com alçament popular contra les nacions que ja fa segles exploten la feblesa i bonhomia dels xinesos en profit propi, com, per exemple, Anglaterra.

I contra Anglaterra s'ha concitat l'odi xinès que, naturalment, s'escampa sobre les altres nacions que imiten la seva política imperialista als mars i en el territori de la Xina.

I com que no es tracta d'una raça menyspreable, sinó d'una gent innúmera que, un cop comptin amb els mitjans europeus, poden capgirar la política internacional amb profit seu, d'aquí els perills i la transcendència d'aquesta guerra civil que tan oportunament va militaritzant i aguerrint la raça groga.

Aquest és el motiu fonamental que ha produït, pot dir-se que automàticament, la solidaritat de totes les grans potències mundials enfront de la nova Xina.

S'ha obert a la història universal, no sabem si un nou capítol o una era nova. Però quelcom de sumament transcendent comporta aquest fet grandiosíssim d'incorporar-se, per dir-ho així, la nació xinesa, la raça xina, a la marxa de la humanitat, al moviment general, mundial, de la política d'altura.

El gran interrogant, el gran misteri de la raça groga, posada fins avui dia al marge de la Història com si pertanyés a un món divers, sembla que van a esser aclarits. Ja fóra hora...

J.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Noticiari

Espanya

S'han constituït a Madrid i Barcelona els Consells Paritaris de Periodistes.

—El govern ha obert una informació escrita pel termini de dos mesos entre les entitats d'assegurances que es dediquen al risc d'incapacitat temporal per malaltia, accident i maternitat i ordena que s'inviti l'Institut de Previsió perquè aporti les dades que consideri oportunes.

—El Concurs que el M. T. disposà per a la distribució de 10.000 pessetes entre les Cambres i Sindicats Agrícoles, Caixes Rurals i altres enttitats que sollicitin subvenció o premi des de 300 a 3.000 pessetes, deuria prorrogar-se.

Les instàncies, dirigides al ministre de Foment, havien de presentar-se en el Consell provincial de Foment en el termini de 15 dies, a partir del dia 2 del corrent, amb una pila de coses impossibles de reunir amb tan poc temps.

Ha de tenir-se en compte que les entitats agrícoles no tenen tanta facilitat com les industrials, per exemple, per a omplir tants de requisits com el govern demana per a tan poca cosa.

—La Societat d'Estudis Econòmics, de Barcelona, per acord de la junta directiva, ha elevat al senyor president del Consell una molt ben raonada exposició recordant que hagué de manifestar públicament la satisfacció amb què havia vist la iniciativa del govern referent la revisió del cupus contributiu de Navarra i sollicitant, al mateix temps, que es fes extensiu el règim de concerts econòmics a totes i cada una de les províncies d'Espanya o almenys a aquelles que ho sollicitessin i haguessin demostrat llur capacitat administrativa.

El mateix hem demanat nosaltres mantes vegades i ara recentment, com recordaran els nostres lectors. Ho creiem una mida de justícia i de salvació nacional, demés.

—El decret que modifica la Llei de Policia de Ferrocarrils, conté aquest article:

"Queda modificat l'article 48 del Reglament vigent de Policia de Ferrocarrils, mitjançant la següent addició a l'apartat cinquè d'aquest: "Es podrà autoritzar, no obstant, a les empreses per a despatxar bitllets de viatgers en nombre igual al de seients, més el que pugui anar en les plataformes, sempre que els trens portin la composició màxima i quedin obligades a fer els trens addicionals que siguin necessaris i s'ajustin a les regles que es dictin per cada cas per la Direcció general de Ferrocarrils, així com el nombre de viatgers de plataforma que aquesta dicti."

Està bé, però podria estar millor. Ja en parlarem, si a Déu plau, dels abusos que es cometen per les empreses de ferrocarrils en aquesta matèria.

—El Centre de Dependents de Manresa ha fet pública una llarga nota en la qual diu que el ministre del Treball havia desestimat totes les instàncies que se li havien dirigit per tal que es reconegués oficialment el Mercat en diumenge a Manresa. L'Ajuntament, la Cambra de Comerç i altres entitats i molts comerciants havien fet moltes gestions per a obtenir el reconeixement oficial d'aquest mercat, però es veu que tot ha estat endebades.

"En certes esferes oficials es fonamentaven moltes esperances en les gestions de la U. P., puix el mateix president de l'entitat ho és de la Cambra de Comerç. També s'havia aconsellat als comerciants que es fessin socis de l'entitat perquè quan tots els comerciants de Manresa esdevinguessin de la U. P., era segur el Mercat oficial en diumenge."

—Durant la darrera setmana la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per imposicions d'estalvi 4.377.752 pessetes, i ha pagat per reintegres d'estalvi 3.986.555 pessetes. Resulta una diferència de 391.197 pessetes a favor de les imposicions. En la mateixa setmana s'obriren 1.026 llibretes noves.

—La solució donada pel Govern al problema de repartir les milionades de pessetes guanyades pels ferroviaris al treballar en hores extraordinàries, no ha complagut pas a tots, encara que es confessi el bon propòsit del govern.

En aquestes coses ço que dicta el sentit comú és sempre acceptable, "Lo mejor es siempre enemigo de lo bueno", però, demés, es tracta de treballs personals que, en certa manera, són sagrats. *A cadascú el seu.*

—El nou "Patronato de la Habitación", amb l'objecte que s'acabi tot seguit la vergonya de les barraques, ha publicat una interessant i molt càlida nota explicativa dels seus propòsits i encarint la cooperació pública que ningú no podrà negar-li. Comença així:

"Al constituirse el Patronato de la Habitación, consciente de la magnitud de la obra que debiera realizar y que tan directamente afecta al bienestar, moralidad y salud de tantos millares de familias obreras, honrosamente numerosas en hijos, quiere dirigir sus primeras palabras a cuantas entidades y particulares comparten con el mismo la noble inquietud y el amoroso anhelo de intentar solucionar, o remediar al menos, el apremiante problema de las barracas."

Sentim verament que la falta d'espai ens privi de transcriure-la tota.

Estranger

La Cambra japonesa ha votat el projecte de la representació proporcional presentat pel govern.

—A les terres de Germània va disminuint la natalitat d'una manera alarmant. Solament en les regions catòliques es sosté la normal. Aquesta plaga va propagant-se arreu del món. I com que no té més remei que el religiós...

—El nou projecte anglès sobre el vot femení fixa al 21 any, l'època dels nuviatges. Manaran els nuvis.

—A Santiago de Xile va a establir-se un Fogar d'Estudiants ibero-americans que distribuirà bosses d'estudis als més aplicats.

L'Osservatore Romano, a propòsit del cinquantenari de la fundació de la Universitat Catòlica de Lille, recorda oportunament que fa tres anys les Universitats Catòliques de tot el món constituïren una Federació per a unir llurs forces i ajuntar-se mútuament en la formació de la joventut. Són en nombre de 22. D'Espanya hi ha la de l'Escorial i la de Deusto.

Els nens el prenen amb gran fruició

Xocolata SOLER

a la vainilla, ametllada, amb canyella i sense.

Sà, nutritiu i de fàcil digestió.

Classes molt recomanables per a famílies, col·legis, hotels, comunitats, etz.

Nostres xocolates es distingeixen per sa puresa i gust exquisit.

Es fan cuites especials a gust del client.

Demani llista de classes i preus.

Casa establerta a l'any 1886 - Sant Andreu, 244 : Barcelona

Ja ha sortit el primer volum de

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals pels

MONJOS DE MONTSERRAT

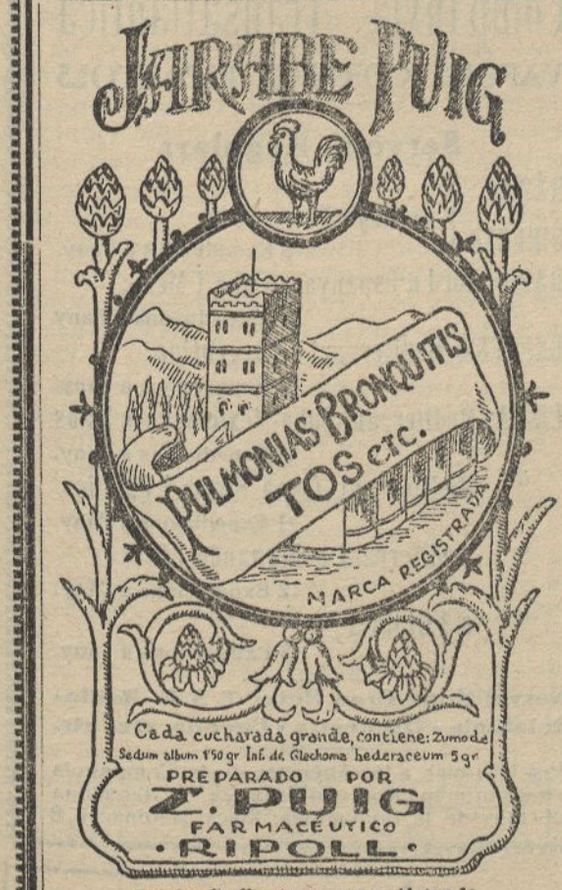
EL GENESI

per Dom Bonaventura Ubach

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb relligadura) .	30 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

Exigiu l'adjunta marca registrada

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'exits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

OBRES DE

J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa (novel·la franciscana) **Preu: 4 ptes.**

Les abelles del jardí de la Reina i altres contes **Preu: 4 ptes.**

Diccionari Català-Castellà i Castellà-Català **Preu: 12 Ptes.**

GRAMÁTICA CATALANA (edició popular) **Preu: 0'75 Ptes.**

EL FLAGELL DE LA BLASFEMIA **Preu: 0'50 Ptes.**

TERRA I CEL **Preu: 2 Ptes.**

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

LLEÓ XIII I LA QÜESTIÓ SOCIAL (Col·lecció Sant Jordi)

BEETHOVEN - L'HOME I EL MUSIC (Col·lecció Popular Barcino)

EN PREPARACIÓ

L'HEROISME DELS HUMILS (novel·la)

Les meves amigues les roses (novel·la)

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RÁPID / DIRECTE } Espanya-Nova York — 9 Expedicions a l'any.

RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic — 16 Expedicions a l'any

EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina — 14 Expedicions a l'any.

LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans — 14 Expedicions a l'any.

" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic — 11 Expedicions a l'any.

" Mediterrani a Fernando Póo — 12 Expedicions a l'any.

" a Filipines — 3 Expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel - T. S. F. - Radiotelefonia - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

FRANQUEO CONCERTADO

ATENEU A. G.—Provença, 167.